

community

The New Apostolic Church around the world

02/2020/AI

Sakrifica e Jezu Krishtit

Editoriali:
Të jesh i lumtur në ndjekjen
pas të Jezusit

Shërbesa fetare:
Krishti të çliron!

Doktrina:
Rëndësia e sakrificës së
Jezu Krishtit

New Apostolic Church
International

■ Editoriali

- 3 Të jesh i lumtur në ndjekjen pas të Jezusit

■ Shërbesa fetare

- 4 Krishti të çliron!

■ Këndi i fëmijëve

- 10 Mrekullia e Pentakostit
12 Për vizitë tek Sophie në Nouméa (Kaledonia e re)

■ Doktrina

- 14 Rëndësia e sakrificës së Jezu Krishtit

■ Lajme Globale

- 18 Ndryshime në rrethin e apostujve

Të jesh i lumtur në ndjekjen pas të Jezusit

Të dashur motra e vëllezër të besimit,

është dëshira jonë më e madhe për të qenë të bashkuar përjetësisht me Perëndinë dhe me njëri-tjetrin. Jezu Krishti na i ka krijuar kushtet për këtë gjë. Jeta dhe vdekja e tij, ringjallja dhe ngritja e tij në qiell si dhe rikthimi i tij, kanë pasur dhe kanë pikërisht këtë gjë në qendër të vëmendjes. Kur ne qëndrojmë besnikë në dorën e tij, ai na drejton me siguri drejt mbretërisë së tij.

Por ne duam të jemi të lumtur edhe në jetën tonë. Kjo bëhet e mundur për ne nëse ndjekim pas Krishtin:

- Një njeri i përvulluar, që është i vendosur për të bërë të mira, që e do tjetrin dhe e ndihmon atë, do të ketë gjithnjë një vend të veçantë në shoqëri.
- Perëndia bekon besimtarin dhe i dhuron atij paqe – ai qëndron i qetë çfarëdo që të ndodhë.
- Jezu Krishti na çliron nga frika e të qenurit i lidhur. Atyre që janë të vendosur të ecin sipas vullnetit të tij, Jezusi u jep mundësinë dhe premisat për të qenë partnerë të lumtur dhe prindër të lumtur.

Krishti çliron ata, të cilët venë në praktikë e që zbatojnë fjalën e tij. Ai u jep atyre mundësinë dhe premisat për t'u

Photo: NAC International

bërë ashtu siç kanë vendosur të jenë. Falë tij ne mposhtim të keqen, ne mundohemi të bëhemi si ai, të denjë për të hyrë në mbretërinë e tij. Edhe sot ne mund të bëjmë një jetë të lumtur dhe mund të jemi një bekim për të tjerët.

I juaji

Jean-Luc Schneider

Apostuli kryesor Jean-Luc Schneider mbajti një shërbesë fetare në Neuchâtel (Zvicër) më 5 Janar 2020, e cila u transmetua në bashkësitë e vendeve Afrikano-Perëndimore si dhe në Belgjikë, Francë dhe Zvicrën perëndimore.

Photos: NAK Schweiz

Krishti na çliron!

Galat 5,1

Qëndroni, pra, të patundur në lirinë, me të cilën Krishti na liroi dhe mos hyni përsëri nën zgjedhën e skllavërisë!

Të dashur motra e vëllezërit e mi në Krisht! Sot dëshëroj të përmend, të nxjerr në pah një aspekt të veçantë, një karakteristikë apo tipar të veçantë të Perëndisë: Perëndia është krejtësisht i lirë. Liria është një temë e dashur shumë për botën e sotme, në përgjithësi për arsye të mira. Por shembulli i përsosur i lirisë është Zoti. Zoti është absolutisht i lirë. Pse? Për shkak se Zoti është i përsosur, atij nuk i duhen asgjë ose askush. Ai është i vetmi atje. Zoti është i përsosur, ai nuk ka nevojë për asgjë. Me fjalë të tjera, ai kurrë nuk vepron i detyruar nga diçka ose që të plotësojë një nevojë; ai është perfekt, nuk ka nevojë për asgjë.

Askush nuk mund ta detyrojë atë të bëjë diçka. Zoti është i Plotfuqishëm dhe sovran. Ai kurrë nuk vepron nën presion. Ai bën gjithçka që dëshiron dhe asgjë nuk është e

pamundur për të. Kjo është liri e plotë. Nëse do të kishim thënë kështu për dikë, të gjithë do të kishim një ndjenjë të keqe dhe do të mendonin: "Nëse dikush bën atë që dëshiron, ai është krejtësisht i paparashikueshëm." Kjo nuk ndodh me Zotin: Zoti është i pandryshueshëm, Zoti është besnik, ai është i besueshëm, ai është besnik i vetvetes së tij. Kështu që ai bën gjithçka që thotë; ai e mban fjalën e tij. Ai ka një numër të caktuar ligjesh, ai shpreh vullnetin e tij dhe është absolutisht besnik. Po, bën atë që dëshiron, por është i besueshëm. Ai nuk është një herë me humor e një herë jo, veprimet e tij nuk janë të paparashikueshme ose arbitrare, ai është i besueshëm.

Zoti nuk na do ngaqë është i detyruar, Zoti na do sepse Zoti është dashuria dhe Ai na do pa kushte. Ai nuk thotë: "Nëse e bën këtë apo atë, do të të dua." Jo. Ai na do pa kushte, ai na do pa prituri asgjë në këmbim. Pavarësisht nëse njeriu ia kthen dashurinë, apo jo, nëse bën diçka për të apo jo, Zoti e do atë në të njëjtën mënyrë.

Dashuria e tij është një dashuri e pakushtëzuar, një dashuri e përsosur, e pakufizuar. Dashuria e Zotit është shprehja më e bukur e lirisë së tij. Zoti na do pa kushte, pa kufi, pa prituri asgjë në këmbim. Siç thashë, Zoti e krijoi njeriun me vullnetin e tij të lirë dhe njeriu e përdori keq këtë liri. Ai u largua nga Zoti, ai ishte i pabindur në parajsë dhe kështu ra nën sundimin e mëkatit. Ai u bë skllav i së keqes. Por meqenëse Zoti është dashuria, ai vendosi:

"Unë dua ta shpëtoj njeriun." Në dashurinë e tij ai dërgoi në tokë Birin e tij Jezu Krishtin - ne nuk duam të hyjmë në detaje të mëtejshme - dhe Jezu Krishti sakrifikoji jetën e tij për shpëtimin e të gjithë njerëzve pa përjashtim, pa kufizime. Ai e dha jetën e tij me vullnetin e tij të lirë, në mënyrë që kushdo që dëshiron mund të shpëtojë nga ndikimi i së keqes. Fakt është, se kushdo që zgjedh të ndjekë Jezusin mund të pagëzohet. Përmes pagëzimit, Krishti na çliron nga mëkati i trashëguar dhe na jep mundësinë e hyrjes në miqësi me Perëndinë. Qëllimi i Zotit është që të na çojë në mbretërinë e tij dhe jo vetëm ta çlirojë njeriun nga skllavëria e së keqes dhe ta largojë atë nga ndikimi i së keqes. Ai dëshiron të na çojë në mbretërinë e tij, ku liria e përsosur dhe e përjetshme do të mbretërojë në Zotin, në lirinë që ishte pjesë e krijimit. Njeriu do të ketë miqësi me Zotin ku do të jetë përjetësisht dhe më në fund i lirë. Ndërkohë, midis kohës së pagëzimit tonë - ku ne jemi shpëtuar dhe çliruar nga mëkati i trashëguar - dhe ditës kur Zoti do të vijë përsëri për të na udhëhequr drejt lirisë së

përsosur dhe të përjetshme, ka një proces. Unë e quaj atë "procesin e çlirimit": Krishti dëshiron të na çlirojë në mënyrë që të jemi të lirë si personi Jezu Krisht që ishte i lirë gjatë jetës së tij tokësore. Kjo është edhe motoja që unë, me miratimin e apostujve të distriktit, kam propozuar për këtë vit: Krishti të çliron.

Ai dëshiron të na çlirojë në bashkimin e përjetshëm me të. Këtë vit, ashtu edhe sot, ne po përqëndrohemi në moton: "Krishti na bën të lirë". Gjatë jetës sonë tokësore, ai dëshiron të na çlirojë pasi Jezu Krishti ishte i lirë si qenie njerëzore. Jezu Krishti ishte i lirë sepse tha: "Djali, kundërshtari vjen, por ai nuk ka asgjë në mua, ai nuk ka të drejtë mbi

mua." Pse? Sepse Jezu Krishti nuk kishte kryer kurrë mëkat. Prandaj, i ligu, djalli - ose çfarëdo që ne e quajmë - nuk kishte të drejtë mbi të, Jezusi nuk kishte mëkatuar kurrë. Si qenie njerëzore, Jezu Krishti ishte i lirë nga çdo mëkat. Sigurisht, kjo nuk funksionon mjaftueshëm për ne. Çfarëdo që të bëjmë, ne nuk do të kemi

sukses të mos jemi mëkatarë, gjë që nuk është dramatike sepse Krishti dëshiron të na çlirojë. Ai na jep hirin, mëshirën dhe faljen e tij dhe na thotë: "Nëse vini tek unë dhe besoni në mua, nëse pendoheni dhe kërkoni falje, unë mund t'ju çliroj nga faji juaj, unë mund t'i shlyej mëkatet tuaja, dhe kështu djalli nuk ka më të drejtë mbi ju. Hiri im është një hir i përsosur. Dhe pasi t'jua fal mëkatet tuaja, djalli nuk ka të drejtë mbi ju, dhe ju do të bëheni përsëri një person plotësisht i lirë, i lirë nga të gjitha mëkatet".

Krishti ishte i lirë nga çdo mëkat, Ai dëshiron të na çlirojë. Jezu Krishti ishte një person i lirë, ai kishte kontroll absolut mbi veten e tij. Sigurisht, ai ishte një person si të gjithë ne. Ai kishte të njëjtat nevojat fizike dhe morale si ne. Ai ishte një person si të gjithë ne, por ai mbeti zot i vetvetes. Ai kishte vendosur: «Unë jam Biri i dashur i Atit tim. Është e rëndësishme për mua të kem shoqëri me Atin tim. Është e rëndësishme për mua t'i bindem Atit tim. Është e rëndësishme për mua dhe qëllimi im është të shkoj te Ati im. Unë jam kryesisht Biri i Atit tim. "Djali ka ardhur dhe e ka provuar duke i premtuar para, fuqi dhe ndere; ai dëshironte t'ia plotësonte normalisht nevojat e tij fizike dhe natyrore.

Por Jezui gjithmonë sigurohej që të dallonte gjithçka qartë: «Ndaloni! Po, sigurisht që unë kam nevojë, nevojë të ndryshme, por kam një detyrë për të plotësuar, kam nevojë për këtë dhe atë... Por mbi të gjitha, vullneti im është të

Perëndia është i lirë, por ai nuk vepron në mënyrë arbitrare. Ai është i besueshëm dhe besnik.

qëndroj i bashkuar me Atin tim. Unë jam kryesisht Biri i Atit tim dhe dua të kthehem tek ai. "Për shkak të kësaj, ai kurrë nuk ishte skllav i qenies së tij si njeri. Ai mbeti nën kontrollin e vetes së tij dhe nevojave të tij fizike; ai kurrë nuk u nënshtrohej nevojave të jetës së përditshme. Krishti dëshiron të na çlirojë. Sigurisht që ne kemi nevoja në jetën tonë. Duhet të hamë, duhet të pimë, na duhen rroba, duhet të jemi në gjendje ta realizojmë veten në jetën tonë. Këto janë nevoja absolutisht të ligjshme. Ne kemi nevojë për sukses, ne duam të gjejmë përmbushje në jetën tonë, të kemi vendin tonë në shoqëri dhe të jemi në gjendje të arrijmë një numër të caktuar gjërash; kjo është absolutisht e ligjshme. Por Krishti dëshiron të na ndihmojë të mos bëhemi skllavë të gjërave materiale, të qenies sonë si njeri. Krishti na mëson të vendosim përparësitë e duhura. Krishti na këshillon, na mbështet dhe na forcon. Ai na ndihmon të ndërjegjësohemi: "Sigurisht, kam nevojë për këtë apo atë!" Por kujdes! Këto nevoja nuk duhet të venë në pikpyetje të qenurit fëmijë të Perëndisë. Ato nuk duhet të kufizojnë e pengojnë marrëdhëniet e mia me Perëndinë.

I dashur vëlla, e dashur motër, kjo mund të duket pak e komplikuar, por nuk është kështu në të vërtetë. Mendoni! Kush je ti? Ne e bëmë zgjedhjen tonë. Ne jemi fëmijë të Perëndisë, i jemi dorëzuar Krishtit, kemi premtuar ta ndjekim pas atë, duam të kemi shoqëri me Perëndinë dhe dëshirojmë të hyjmë në mbretërinë e Tij. Kjo më takon mua. Të qenurit njeri, nevojat e mia, pasionet e mia, dëshirat e mia nuk duhet të më shtyjnë të mohoj veten time. Unë jam ai që u betua për besnikëri ndaj Zotit, i cili dëshiron të jetë i bashkuar me Perëndinë. Dhe nevojat e mia, dëshirat e mia, pasionet e mia - gjithçka që përbën jetën time të përditshme - nuk duhet të më çojnë ose detyrojnë që të mohoj veten time. Krishti dëshiron të na çlirojë në mënyrë që të jemi Zot të vetvetes. Jezu Krishti ishte një person i lirë, ai kishte kontroll absolut mbi veten e tij. Ai kishte vendosur një herë e përgjithmonë: "Unë erdha prej Atit dhe do të shkoj te Ati. Ju mund të bëni atë që dëshironi. Unë do kthehem tek Ati im dhe askush nuk mund të më ndalojë për këtë".

Nëse qëndroj besnik, e di se ku do të më shpjerë, se ku do të më çojë rruga ime.

Ai e dinte shtrëngimin, vuajtjet, sulmet, tradhtinë, ai u lëndua, u torturua, u vra, gjithçka që mund të imagjinohet, por pa asnjë rezultat. Ai e dinte se: «Perëndia do të më shpëtojë. Perëndia do të sigurojë që unë mund të kthehem tek ai. "Jezusi e kishte këtë besim te Zoti. Sigurisht që kishte frikë nga vuajtjet, ai kishte frikë nga vdekja. Këtë e mësojmë nga Ungjijtë. Jezusi nuk shkoi pa asnjë shqetësim, pa siklet drejt vdekjes, ai nuk e mori lehtë atë duke thënë:

"Oh, nuk qe dhe aq keq. Padyshim, unë duhet të hyj atje, por ..." Jo, jo, ai i frikësohej dhimbjes, ai kishte frikë nga vdekja. Ai ishte një qenie njerëzore, një qenie e vërtetë njerëzore si ju dhe unë. Por ai ishte i sigurt: «Perëndia do të më shpëtojë. Unë i qëndroj besnik atij, që më jep sigurinë se do të shkoj në mbretërinë e Atit tim." Ai nuk i nënshtrohej rrethanave ose vuajtjeve mbizotëruese. Ai mbeti nën kontrollin e fatit të tij deri në fund. Krishti dëshiron të na çlirojë, të na bëjë aq të lirë siç ishte edhe vetë ai. Edhe ne i

nënshtrohem i sprovave, vuajtjeve dhe sulmeve të së keqes. Ne jemi viktimë të së keqes që na rrethon, kemi të bëjmë me armikun e Krishtit, me të gjitha përpjekjet e tij për të na ndarë nga Zoti. Por ne kemi sigurinë: "Nëse unë qëndroj besnik, Zoti do të më çojë në mbretërinë e tij dhe do të më shpëtojë." Askush nuk është më i fortë se ai. Edhe nëse nuk i pëlqejmë këto sfida, nëse kemi frikë nga vuajtja dhe vdekja, ne jemi të mbrojtur nga pasiguria – pasi kemi sigurinë: "Nëse qëndroj besnik, unë e di se ku do të më çojë rruga ime. Unë do ta ndjek atë deri në fund, sa të arrij qëllimin tim." Kjo siguri na jep besim të jashtëzakonshëm. Kur të gjithë shqetësohen, "Çfarë do të bëhet me ne? Çfarë do të jetë në dhjetë vjet? Ku po shkojmë?" Atëherë unë mund të them: "Unë e di se ku po shkoj, në Mbretërinë e Perëndisë." Sigurisht, është e mundur që të sëmurim, mbase do të më duhet të vdes - askush nuk e pëlqen atë, është e tmerrshme; nuk ka diskutim - por pavarësisht gjithë kësaj, unë e di se ku po shkoj.

Jezu Krishti ishte një person plotësisht i lirë, edhe kur merrej me të afërmin e tij. Ai ka demonstruar një liri absolutisht të jashtëzakonshme. Atij nuk i interesonte se çfarë do të thoshte shumica. Ai gjithashtu injoroi traditat. Ai besonte vetëm në një gjë: te njerëzit, ashtu siç Zoti i shihte ata, ata janë shpirtë të dashur nga Zoti, shpirtë që Zoti dëshiron t'i shpëtojë. Ai ishte plotësisht i lirë në marrëdhëniet me gratë; e nënvizojmë përsëri. Në kohën e tij ishte sjellje revolucionare. Por, rabi, ky mjeshtër, kishte

edhe gra si dishepuj, diçka krejtësisht e jashtëzakonshme për atë kohë. Të kesh gra si dishepuj ishte e pamundur në botën hebraike. Ai madje u financua nga gra të pasura. Ai u foli atyre plotësisht lirisht, diçka krejtësisht e re që ne e nënvlerësojmë plotësisht sot. Ishte revolucionar. Ai u ringjall, dhe të parave që iu zbulua, që iu shfaq dhe të cilat i urdhëroi të njoftonin ringjalljen e tij ishin gra. Në këtë drejtim, ai gjithashtu ishte plotësisht i lirë. Ai ishte gjithashtu plotësisht i lirë në marrëdhënie me fëmijët. Në kohën e tij, fëmijët konsideroheshin të parëndësishëm dhe të papërfillshëm. Por ai i le ata vijnë tek ai në raste të caktuara. Marrëdhënia e tij me të huajt ishte plotësisht e lirë: ai kujdesej për një grua Greke, një grua Samaritane, për kapitenin Romak. Ai nuk u interesua se çfarë menduan ose thanë të tjerët; ai pa shpirtin që duhej të shpëtohej. Ai ishte plotësisht i lirë, plotësisht i lirë edhe ndaj mëkatarit. Ai injoroi ato që do të thoshin të tjerët. Për të, llogaritet vetëm shpirti që Zoti donte të shpëtonte - le kujtojmë këtu Zakarian. Plotësisht i lirë ai nuk u interesua për mashtrimin që ai u kishte bërë të tjerëve; ai pa fqinjën e tij me sytë e Perëndisë. Krishti dëshiron të na çlirojë ashtu siç ishte vetë i lirë. Ai na mëson të duam në mënyrën që donte ai.

Jezu Krishti ishte një person i lirë, ai kishte besim të plotë te Perëndia dhe e dinte: «Ati im do të më japë gjithçka që i përket atij. Çdo gjë që i takon atij, më përket mua.» Ishte i vetëdijshëm për këtë pasuri dhe prandaj ishte plotësisht i lirë. Ai e dinte saktësisht: "Nëse dikush më dëmton tani, nuk

më ndihmon aspak të hakmerrem ose ta paguaj të keqen me të keqe." Ai ishte plotësisht i lumtur për atë që Ati i tij i kishte dhënë tashmë dhe për atë që Ati i tij do t'i jepte në të ardhmen. Kështu që ai e dinte: "Hakmarrja ndaj fajtorit dhe dënimi i tij nuk kanë asnjë dobi për mua." Për shkak se ai e kishte këtë pasuri, ai ishte gjithnjë i gatshëm të falte, madje edhe ata që e kryqëzuan. "O At, fali ata; sepse nuk dinë se çfarë bëjnë". Ai e kishte këtë liri sepse e dinte: "Ati më jep gjithçka; edhe nëse dikush nga ata do të ndëshkohet apo jo, nuk më sjell asgjë mua. Unë kam gjithçka." Kështu që ai ishte i lirë të falte. Krishti dëshiron të na çlirojë.

Vitin e kaluar patëm moton: "Të pasur në Krishtin". Ne nuk e kemi harruar atë, ne e mbajmë atë në zemrat tona. Dhe nëse jemi vërtet të vetëdijshëm për pasurinë që Zoti na jep, atëherë Ai gjithashtu mund të na çlirojë nga ndjesia jonë për hakmarrje. Ti e di, njerëzit që duan të marrin hak - kjo etje e pangopshme për hakmarrje, kur dëshiron që tjetri të ndëshkohet, kur dëshiron që Zoti ta shkatërrojë, ta bëjë të vuajë, të ndëshkohet ... Ndonjëherë kjo etje për hakmarrje është e pangopshme, sepse çfarëdo që të ndodhë, nuk je plotësisht i kënaqur dhe më në fund e kupton se ata që bërtasin për hakmarrje janë bërë skllëvër të atij shpirti. Këta njerëz nuk mund të gjejnë paqe. Është një çështje tjetër që fajtori të gjykohet dhe të dënohet me ligj, nga një gjykatë. Kjo i përket fushës së jetës shoqërore; kjo është

plotësisht në rregull. Por ne po flasim për marrëdhëniet tona me Perëndinë. Nëse nuk i kërkojmë Zotit ta ndëshkojë fajtorin dhe ta përjashtojë atë nga shpëtimi, atëherë ne jemi të gatshëm ta falim atë, sepse nuk ka kuptim të bëjmë diçka të gabuar për dikë dhe ta shlyejmë të keqen me të keqe. Dhe atëherë vejmë re: "Unë kam gjithçka. Dëshirat për hakmarrje vetëm më hidhërojnë paqen, qartësinë dhe qetësinë time të brendshme. Por nëse fal, atëherë jam vërtet i lirë." Krishti dëshiron të na çlirojë ashtu siç ishte i lirë vetë. Ju jeni aq të pasur me Krishtin sa mund ta përballoni këtë luks. Mos u bëni rob i frymës së hakmarrjes. Krishti i besoi Perëndisë: "Perëndia më jep gjithçka që kam nevojë".

Ai ishte i lirë nga çdo frikë dhe ankth. Kështu që ai ishte plotësisht i lirë për t'i shërbyer Perëndisë dhe fqinjit. Ai ishte i lirë të shërbente. Ai nuk llogariste se çfarë do të fitonte nëse e bënte këtë apo atë. "Nëse e bëj atë për të, çfarë do të më kthehet mbrapsht? Nëse nxitoj t'i ndihmoj ata, çfarë do të bëjnë ata për mua? Çfarë përfitimi mund të kem, çfarë përfitimi mund të marr nga kjo?" Jo, ai ishte plotësisht i lirë: «Unë shërbej sepse dua të shërbej», sepse nuk kishte më frikë nga vetja. Ai kishte besim te Zoti. "Zoti më jep gjithçka që kam nevojë. Kështu që unë mund të shërbej pa frikë se mos humbas gjë." Kjo është një liri tjetër që Krishti dëshiron të na japë. Nëse i besojmë Zotit, Zoti do të na japë gjithçka që na nevojitet vërtet: "Le të të mjaftojë hiri im."

Dhe kështu unë jam plotësisht i lirë të shërbej. Nuk kam më frikë për veten time, nuk kam më nevojë të llogaris avantazhin që fitoj kur bëj diçka për Zotin ose për fqinj tim, pavarësisht nëse është avantazh për mua apo jo. Kush llogarit në këtë mënyrë është skllav. Por ata që i besojnë Zotit janë të vetëdijshëm për pasurinë e tyre dhe prandaj janë plotësisht të lirë të shërbejnë.

Dhe tani edhe një mendim të fundit: Ka gjëra të ndryshme në Ungjijtë për të cilat Jezusi foli lirisht dhe hapur. Përsëri, ai nuk u interesua se si do të reagonin të tjerët. Ai kishte ardhur për të predikuar Ungjillin, vullnetin e Atit të tij, nëse u përshtatet të tjerëve apo jo. Ai thotë: "Gjërat janë kështu dhe jo ndryshe!" Sigurisht që i kishin sjellë atij shumë telashe sepse njerëzit nuk ishin dakord. Dhe ai i shqetësoi me të vërtetë farisenjtë. Por Jezusi nuk shqetësohej për këtë. "Kjo është e vërteta," thoshte ai, ose "Ky është vullneti i Atit tim." Edhe në këtë drejtim, Krishti dëshiron të na çlirojë. Epo, ne jemi këtu në Zvicër - dhe më e rëndësishmja, në kantonin që flet frëngjisht - ku gjërat janë gjithmonë paqësore. Të gjithë janë të dashur dhe miqësorë ... Megjithatë: Në ditët e sotme të gjithë kanë të drejtë të thonë atë që dëshirojnë. Gjithkush mund të shprehë publikisht idetë më të pamundshme - tani po e them në mënyrë diplomatike - qofshin opinionet më të gabuara dhe marrëzitet më të mëdha duke thënë: "Po, kjo është liria e fjalës, e të shprehurit; të gjithë kanë të drejtë të shprehin atë që mendojnë. "Unë e respektoj këtë. Por, atëherë duhet të pranojnë që edhe ne të krishterët ta themi atë që mendojmë. Se ne shprehim solidaritetin tonë me vlerat e krishtera dhe se duhet të na respektojnë gjithashtu. Ky sigurisht nuk është problem në Zvicër, por bëhet problem në vendet e tjera. Të gjithë thonë atë që mendojnë, por kur një i krishterë thotë: "Po prit, prit një herë. Ku është dashuria për tjetrin, falja, ndershmëria, puna, gjithçka që është e rëndësishme," atëherë ai duhet të jetë i lumtur nëse nuk e vrasin diku. Kjo nuk është e drejtë! Edhe këtu Krishti dëshiron të na çlirojë dhe të na inkurajojë duke thënë:

"Shpallini qëllimet tuaja. Unë nuk po ju kërkoj të konvertoni tërë botën, por zëri i Ungjillit duhet të dëgjohet ama. "Dikush duhet të thotë:" Jo, nuk është kështu, nuk mund të flasësh ashtu. Nuk jam dakord; nuk mund ta bësh këtë gjë. Ky mendim është në kundërshtim me Ungjillin. Unë e dua Jezusin dhe e ndjek atë pas. Dhe unë kërkoj nga ju që të respektoni besimin tim. "Nuk është qëllimi im të jem një drejtues politik ose të bëj gjëra revolucionare, por - më vjen keq ta them kështu direkt - si personi përgjegjës i Kishës Apostolike të Re mendoj se mund të them që ne presim që bota të respektojë bindjet dhe besimin tonë. Liria për të gjithë ekziston vetëm nëse tjetri është gjithashtu i lirë. Le të sigurohemi që zëri i Ungjillit të vazhdojë të dëgjohet. Le të mos dekurajohemi, le të mos kemi frikë të tregojmë

se po ndjekim pas Krishtin. Edhe këtu Krishti dëshiron të na çlirojë. Le të mos kemi frikë të flasim hapur për lidhjen tonë ndaj Ungjillit dhe vlerave të tij. Krishti ishte i lirë. Ai na çliroi nga mëkati i trashëguar përmes pagëzimit në ujë. Krishti dëshiron të na çlirojë ashtu siç ishte vetë i lirë. Ai dëshiron të na japë hirin e Tij, të na çlirojë nga barra e mëkatit, nga barra e mëkatit që ndikon në marrëdhëniet tona me Zotin, gjë që shkakton pakënaqësi, dekurajim dhe trishtim. Krishti dëshiron të na çlirojë. Ne nuk duhet të bëhemi skllavë të të qenurit njeri. Sigurisht që kemi nevoja njerëzore, por mbi të gjitha duam të mbetemi ata që jemi. Ne jemi fëmijë të Zotit, i jemi dorëzuar Jezusit, jemi zotuar ta ndjekim atë dhe nuk duam ta mohojmë veten në asnjë rast, çfarëdo që të ndodhë, sido që të vijë, gjithçka tjetër është dytësore. Kemi vendosur: Ne duam të hyjmë në Mbretërinë e Zotit. Krishti dëshiron të na japë lirinë për të mbetur sundues mbi fatin tonë. As vdekja, as vuajtja, as vështirësia, as tundimet nuk duhet të na pengojnë ta bëjmë këtë. Nëse qëndrojmë në dorën e Krishtit, asnjë nga këto nuk do të na pengojë të arrijmë qëllimin tonë. Krishti dëshiron të na çlirojë nga këto; prandaj nuk jemi as njerëz naivë, as të dobët, por të fortë dhe të aftë ta duam fqinjin tonë sepse e dimë: «Zoti dëshiron ta shpëtojë atë. Unë e respektoj atë. Ai është një qenie njerëzore, një shpirt që Zoti dëshiron të shpëtojë. Jezusi vdiq për të.» Krishti dëshiron të na bëjë plotësisht të lirë në marrëdhëniet tona me të tjerët, ai dëshiron të na çlirojë në mënyrën tonë të shërbimit. Ne jemi të lirë, mund të shërbejmë pa llogaritje, pa asgjë; ne jemi të aftë për këtë. Ne jemi të lirë të falim sepse e dimë se hakmarrja, ndëshkimi i të tjerëve nuk do të na japë kënaqësi. Do të na pengonte vetëm. Ne jemi të gatshëm të falim, e bëjmë atë haptas dhe lirisht sepse jemi të lidhur me Jezu Krishtin. Me Krishtin mund të jemi plotësisht të lirë.

Nga një shërbesë fetare e apostulit kryesor

MENDIME KYCE

Jezu Krishti na çliron duke na lehtësuar nga faji dhe nga skllavëria ndaj mëkatit, duke na mundësuar që të duam pa kushte dhe të bëjmë të mira, duke na mundësuar të jemi Zot të fatit tonë, dhe duke na drejtuar në lavdinë e Tij.

MREKULLIA E PENTAKOSTIT

SIPAS VEP TË APOST 2,1–47

Pesëdhjetë ditë pas Pashkëve, në ditën e rrëshajave, dita e Pentakostit, apostujt u mblodhën në një shtëpi në Jeruzalem së bashku me gjithë ato gra e burra që u shkonin pas. Ata prisnin që forca, fuqia e Frymës së Shenjtë të binte, të derdhej mbi ta, ashtu siç ju kishte thënë Jezusi.

Papritur u dëgjua një ushtimë si ajo e një ere që fryn furishëm dhe e mbushi gjithë shtëpinë ku ata po rrinin. Gjuhë si prej zjarri dilnin e ndaheshin e zinin vend tek secili prej tyre dhe dishepujt u mbushën me Frymën e Shenjtë. Ajo i bëri ata të tregonin në gjuhë të ndryshme rreth veprave të mëdha të Zotit.

Në atë kohë kishte shumë vizitorë në këtë qytet edhe nga Mesopotamia, Azia, Egjypti, Libia dhe Roma. Ata kishin marrë rrugën për në Jeruzalem për të sjellë flijimet, sakrificat e tyre në tempull.

Shumë udhëtarë hynë në shtëpinë, ku folën me dishepujt të cilët ishin mbushur me Frymën e Shenjtë. Atje ata konstatuan diçka shumë të çuditshme: Secili e dëgjoi mesazhin e gëzuar në gjuhën e tij.

Dëgjuesit pyesnin: „Si është e mundur kjo? Këta burra vijnë të gjithë nga Galilea. Si mund të flasin ata kështu papritur në gjuhë të ndryshme?“

Disa menduan ndoshta janë të dehur. Atëhere e merr fjalën Pjetri. Ai thotë: „Askush nuk është i dehur këtu. Sot ndodhi një mrekulli e madhe. Perëndia derdhi mbi ne Shpirtin e Shenjtë, ashtu siç e kish premtuar edhe nëpërmjet profetëve.“ Pastaj ai tregoi për Jezusin, se si u kryqëzua dhe se si u ngrit, u ringjall nga vdekja.

Predikimi i Pjetrit përshkoi, preku zemrat e njerëzve.

Ata pyetën apostujt:

„çfarë duhet të bëjmë?“

Pjetri u tha atyre: „Pendohuni dhe pagëzohuni, me qëllim që t’ju falen mëkatet dhe të merrni Shpirtin e Shenjtë.“

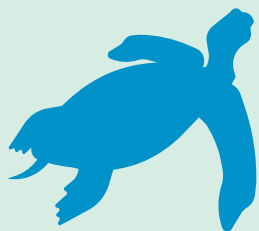
Shumë qenë ata që e besuan Pjetrin dhe u pagëzuan. Kështu bashkësisë së Krishtit iu shtuan atë ditë edhe 3000 njerëz të tjerë.

Ata qëndronin të bashkuar, dëgjonin fjalët e apostujve, luteshin sëbashku dhe ndanin Darkën e Shenjtë me njëritjetrin. Gjithçka që kishin e ndanin.

PËR VIZITË TEK SOPHIE NË NOUMÉA (KALEDONIA E RE)

Mirëdita miqtë e mi, unë quhem Sophie, jam nëntë vjeçe dhe banoj në Nouméa, i cili është kryeqyteti i Kaledonies së re. Nëse ju që nga Europa do të mund të hapnit një tunel diagonal rruzullit tokësor, atëhere do të mund të arrinit në kopshtin, në oborrin tim.

Kaledonia e re shtrihet në Pacifikun Jugor, afër Australisë. Ishulli u zbulua në shek. 18 nga navigatori anglez James Cook. Kaledonies së re i përket edhe laguna më e madhe në botë, e cila që prej vitit 2008 bën pjesë në trashëgiminë natyrore botërore të UNESCO-s. Shumëllojshmëria e kafshëve dhe bimëve që jetojnë në lagunë është e jashtëzakonshme. Për shembull, ka delfinë, mijëra peshq me ngjyra, breshka uji dhe shumë kafshë të tjera. Njëri prej tyre është Nautilus, një fosil i gjallë. Ky lloj ekzistonte

shumë kohë përpara dinosaurëve, 400 milion vjet më parë.

Kak më parë ju tregova për kopshtin tim, në të vërtetë është kopshti i gjyshërve të mi. Ata kujdesen për mua, pasi nëna ime nuk është mirë me shëndet dhe në këto momente ajo nuk mund të bëjë dot asgjë. Gjyshja ime quhet

Yvette, gjyshi

Eugene. Ai është tashmë një prift në pension. Unë kam edhe një motër më të madhe e cila quhet Zoélie dhe një vëlla me emrin Jean-Luc, atij i vumë emrin e apostulit tonë kryesor. Por ata nuk banojnë me ne, i kanë marrë nën kujdestari disa familje të tjera.

Nëse do të vinit në kopshtin e gjyshërve të mi, do t'ju tregoj një frut të madh, i cili rritet këtu, quhet Barbadine. Ajo rritet në gjatësi deri në 30 cent, 15 cent e trashë dhe peshon deri në 1kg. Barbadine bën pjesë në familjen e fruteve ekzotike dhe shijon shumë në sallatën e frutave.

Ne banojmë në St.Michel, është një lagje para Nouméa, të dielave ecim rreth gjysëm ore për të vajtur në kishë.

Pak kohë më parë ne na vizitoi për herë të parë apostuli i distriktit Rainer Storck. Ai u shoqërua nga apostuli ynë Jeannot Leibfried. Ne kishim përgatitur një këngë për t'ju uruar të dyve mirëseardhjen. Kur po këndoja zemra më rrihte shpejt. Ne u vendosëm apostujve kurora me lule në qafë, kjo bën pjesë në traditën e mikpritjes sonë. Mbas shërbesës fetare unë munda të bëj një fotografi me apostulin e distriktit, këtë do ta ruaj si një thesar!

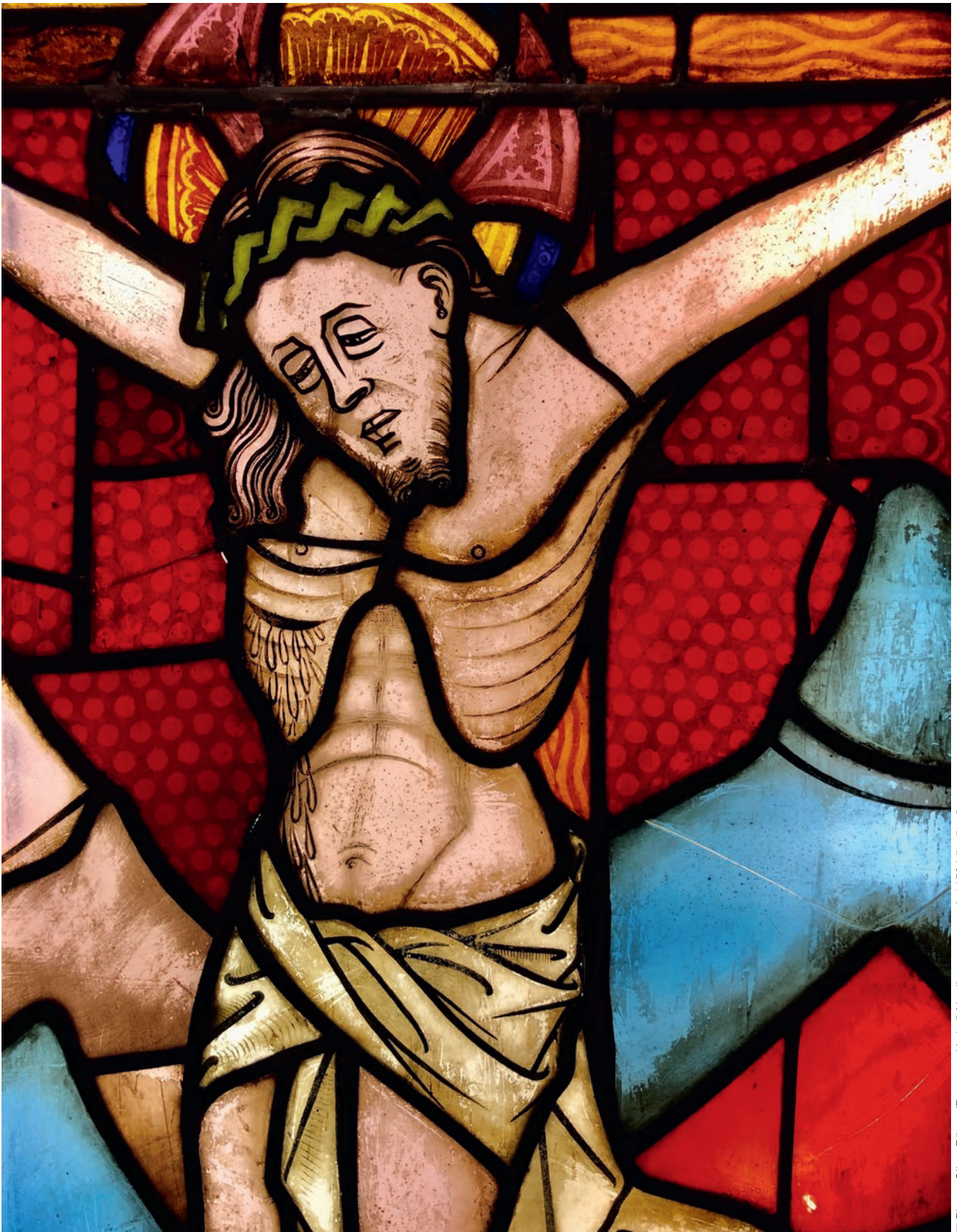

Photo: Oliver Rütten/Fragment Kori në Nordhessen me rreth 1470 këngëtarë

Rëndësia e sakrificës së Jezu Krishtit

Cila është rëndësia e vdekjes sakrifikuese të Jezusit për ne? Pse Jezu Krishti duhej të vuante dhe të vdiste? Përgjigjet janë marrë nga një tekst i shkruar prej apostullit kryesor Jean-Luc Schneider.

Sakrifica e Jezu Krishtit, d.m.th. vdekja e Jezusit, është themeli bazë i besimit, i jetës dhe predikimit të krishterë. Katekizmi thotë: «Thelbi i Ungjillit është Jezu Krishti, i cili përmes vdekjes së tij në kryq dhe ringjalljes së tij krijoi shpëtimin e përjetshëm». Kryqi i Krishtit bëhet mishërimi i veprimit pajtues të Zotit ndaj njerëzve mëkatarë.

Fjalët e apostullit Pal në 1 Korint 1,18 krijojnë një fushë tensioni për të kuptuar vdekjen në kryq: «Fjala nga kryqi është marrëzi për ata që janë të humbur; por për ata që janë të shpëtuar, është një fuqi hyjnore». Vdekja në kryq ishte përgjithësisht një humbje, një fund i turpshëm i një të përcmuari dhe të përjashtuari nga shoqëria njerëzore. Sidoqoftë, sipas mençurisë së Zotit, humbja e dukshme është në të vërtetë një fitore që ka krijuar një vepër të shpëtimit të madhështisë së pakonceptueshme. Me Ringjalljen, Zoti konfirmoi të kryqëzuarin si Krishtin (Vep e apost 2,36); Vetëm tek ai ka shpëtim të përjetshëm» (Katekizmi i Kishës Apostolike të Re (KNK) 3.4.9.9).

Vdekja e Jezusit në Golgota krijon Besëlidhjen e Re, në të cilën Judenjtë dhe johebrenjtë mund të pranohen përmes pagëzimit me ujë. Shpëtimi është i bazuar në sakrificën e Krishtit, ky shpëtim u jepet njerëzve dhe i çliron ata nga largësia, nga distanca me Zotin. «Përmes sakrificës së Krishtit, marrëdhënia e njeriut me Zotin mbështetet në një bazë të re. Merita e fituar në këtë mënyrë mundëson çlirimin nga mëkati dhe heq, largon ndarjen e përhershme nga Zoti: '... e vjetra ka kaluar, shiko, gjithshka është bërë e re. Edhe të gjitha gjërat janë nga Perëndia që na pajtoi me veten përmes Jezu Krishtit dhe na dha shërbimin e pajtimit. Ne, pra, bëhemi lajmëtarë për Krishtin, duke mos ua numëruar njerëzve fajet e tyre dhe vuri ndër ne fjalën e pajtimit' (2. Korint 5,17–19)» (KNK 4.4.2).

Sakrifica e Jezusit dhe besimi

Pali flet për natyrën shlyese të vdekjes së Jezusit në lidhje me shpjegimet e tij për marrëdhëniet midis besimit dhe veprës, Ungjillit dhe ligjit. Pali thekson rëndësinë e besimit në Jezu Krishtin për të arritur drejtësi përpara Perëndisë. Drejtësi do të thotë të provosh afërsinë dhe shpëtimin e Zotit.

Apostulli shkruan: «Atë[Jesusin] e ka përcaktuar Perëndia për të bërë shlyerjen nëpërmjet besimit në gjakun e tij, për të treguar kështu drejtësinë e tij për faljen e mëkateve, që janë kryer më parë gjatë kohës së durimit të Perëndisë, për të treguar drejtësinë e tij në kohën e tanishme, me qëllim që ai të jetë i drejtë dhe shfajësues i atij që ka besimin e Jezusit" (Rom 3: 25-26). Se vdekja e Jezusit ka një karakter shlyes dhe mund të shihet vetëm me besim dhe mund të pranohet vetëm me besim. Njeriu, si shkelës i ligjit, nuk ka mundësi të mundë ose të shlyejë mëkatin. Këtu tani Jezu Krishti ndërhyr për mëkatarin, duke pranuar mëkatin në emër të tij dhe duke vdekur në vend të atij që në të vërtetë ka mëkatuar.

Besimi është, pra, çelësi i të kuptuarit dhe një element thelbësor në pranimin e sakrificës së Krishtit, sepse edhe sakramentet dhe falja e mëkateve mund të shpalosin fuqinë e tyre me forcëshëruese apo shpëtuese vetëm përmes besimit.

Sakrifica e Jezusit dhe Pagëzimi me Ujin e Shenjtë

Lidhja midis vdekjes së Jezusit në kryq dhe pagëzimit me Ujin e Shenjtë trajtohet te Rom 6, 3-7. Apostulli Pal flet për faktin se i pagëzuarit do të hyjë në vdekjen e Jezusit.

I krishteri është i lidhur drejtpërdrejt me vdekjen e Jezusit përmes sakramentit të Pagëzimit me Ujë të Shenjtë. Pali shkruan: «A nuk e dini se të gjithë ne që u pagëzuam në Jezu Krishtin u pagëzuam në vdekjen e tij?» [...] «Ne e dimë se njeriu ynë i vjetër u kryqëzua me të në mënyrë që trupi i mëkatit të shkatërrohej, kështu që ne nuk do t'i shërbejmë mëkatit. Sepse kush ka vdekur është çliruar nga mëkati» (Vargu 2.6.7).

Te Katekizmi, lidhja midis pagëzimit me Ujë të Shenjtë dhe vdekjes sakrifikuase të Jezusit zhvillohet gjithashtu në kontekstin e Rom 6, 3-8: I pagëzuari ka pjesë në vdekjen e Jezu Krishtit dhe në jetën e tij të re. Shpirtërisht, ai e realizon, e kupton atë që i ka ndodhur Jezu Krishtit. Siç vdiq Krishti për mëkatet e njerëzve në kryq, duhet që edhe njeriu të "vdesë nga mëkati" duke hequr dorë nga ai. Pagëzimi përfshin besimtarin në veprën shëruuese të Krishtit, në mënyrë që vdekja e Krishtit në Golgotha të bëhet gjithashtu "vdekje" për të pagëzuarin: Kjo nënkupton fundin e jetës në distancë, në largësi nga Zoti dhe fillimin e jetës në Krishtin. Pagëzimi i jep fuqitë për të luftuar kundër mëkatit (Romakëve 6,3-8; Kolosianëve 2.12.13). Pagëzimi është një "tërheqje drejt Krishtit". Është hapi i parë në rrugën për rinovimin e njeriut të brendshëm. "Sepse të gjithë ju që jeni pagëzuar në Krishtin e keni tërhequr Krishtin" (Galat 3,27). Kjo pamje bazohet në braktisjen e mënyrës së vjetër të jetës dhe në "tërheqjen" e virtyeteve të Krishtit. Ajo përshkruan atë që shprehet në termin "pendim": duke u larguar nga qenia e vjetër dhe duke u kthyer drejt Zotit.

Pra, bëhet fjalë për të jetuar një jetë sipas vullnetit të Zotit. I pagëzuari betohet për të formuar jetën e tij nën sundimin e Krishtit (KNK 8.1.6). Apostujt - dhe kjo është një nga detyrat e tyre kryesore - predikojnë Krishtin e kryqëzuar, domethënë fjalën e kryqit. Ata tërheqin vëmendjen për rëndësinë e shpëtimit të kryqit dhe bëjnë thirrje: "Pajtohuni me Perëndinë!"

Sakrifica e Jezusit dhe Darka e Shenjtë

Për lidhjen midis Darkës së Zotit dhe vdekjes sakrifikuase të Jezusit flitet gjithashtu në Katekizëm: "Darka e Shenjtë është një darkë përkujtimore, sepse para së gjithash kujton vdekjen e Jezu Krishtit si një ngjarje unike që është e vlefshme për të gjitha kohërat. Kujtimi i kësaj ngjarjeje

është i rëndësishëm sepse thekson se Jezu Krishti është një njeri i vërtetë që duhej të pësonte një vdekje të vërtetë" (KNK 8.2.8). Letra e parë drejtuar Korintasve thotë se Darka e Shenjtë është gjithashtu një përkujtim i vdekjes së Jezusit dhe shpalljes së vazhdueshme të saj: "Sepse sa herë që hani këtë bukë dhe pini nga kjo kupë, ju shpallni vdekjen e Zotit derisa të vijë" (1. Korint 11,26). Kujtimi dhe shpallja e sakrificës së Jezusit bëhet kudo ku festohet sakramenti i Darkës së Shenjtë dhe ruhet në këtë mënyrë karakteri i saj përkujtimor.

Sakrifica e Jezusit dhe falja e mëkateve

Meqenëse vetë krishterimi - domethënë një status plotësisht i ri para Zotit - është vendosur me vdekjen sakrifikuase të Jezusit, nuk është e rregullt të identifikohet flijimi i Krishtit dhe shpallja e faljes së mëkateve në një shërbesë fetare. Sakrifica e Krishtit është baza, themeli që bën të mundur që falja e mëkateve të thuhet dhe të bëhet, por falja e mëkateve është - megjithëse jashtëzakonisht e rëndësishme - vetëm një pasojë e këtij flijimi, e kësaj sakrifice. Katekizmi sqaron se falja e mëkateve në përgjithësi dhe sakrifica e Krishtit janë të lidhura ngushtë: «Flijimi i përsosur i Krishtit zëvendësoi shërbimin e flijimeve të kryera në kohën e Testamentit të Vjetër. Jezu Krishti jetoi një jetë pa mëkat. Përmes sakrificës së tij, u bë dorëzimi vullnetar i jetës së tij (Gjoni 10,17, 18), ai theu fuqinë e djallit dhe e mposhti atë dhe veprën e tij, domethënë mëkatit dhe vdekjen (2 Korint 5,21). Që atëherë është e mundur falja e mëkateve në kuptimin e shlyerjes (Hebr 10,18) dhe shpëtimit nga mëkati dhe nga vdekja (Romakëve 3,24). (KNK 12.1.8.3).»

Përmes vdekjes së tij, Jezu Krishti mundësoi faljen e mëkateve për të gjithë ata që i përkasin atij. Kjo mund të përjetohet direkt duke larë mëkatit e trashëguar në Pagëzimin me Ujë të Shenjtë. Këtu mëkati, i cili të ndan rrënjësisht nga Zoti dhe të shkakton çuditshmërisht ndarjen me Zotin, është shfuqizuar - domethënë 'është larë'. Prandaj Katekizmi thotë: "Çlirimi themelor nga sundimi i mëkatit bëhet në Pagëzimin me Ujë të Shenjtë, në të cilin mëkati i trashëguar është larë" (KNK 2.4.3). Këtë e tregon edhe rrëfimi i Nicea Kostandinopojës, në të cilën thotë: "Ne rrëfejme një pagëzim për faljen e mëkateve". Për më tepër, apostujt morën detyrën nga Zoti i ringjallur për të shpallur faljen e mëkateve (Gjoni 20,23). Ky mision, të

cilin e kryejnë apostujt, shërben për të çliruar mëkatarin e penduar nga barra e mëkateve që ai ka bërë përmes veprave dhe mendimeve të liga. Katekizmi thotë: “Falja e mëkateve duhet të shpallet”. Jezusi u falte mëkatet disa njerëzve (shiko Luka 7.48).

Falja e mëkateve bëhet përmes fjalës së shpallur nga drejtuesi i shërbesës në emër të Jezus Krishtit. Në përgjithësi ajo i shpallet të gjithë bashkësisë në një shërbesë fetare. Por kjo prek vetëm ata që e marrin atë me besim dhe që plotësojnë disa kërkesa paraprake. Fuqia për të shpallur faljen e mëkateve në emër të Jezusit qëndron në postin e pajtimit, në postin e apostujve (Gjoni 20,23) ”(KNK 12.1.8.7). Katekizmi gjithashtu tregon qartë se falja e mëkateve e thënë, e bërë në një shërbesë fetare nuk ndodh automatikisht: “Falja e shpallur në emër të Jezusit dhe e pranuar me besim, e fshin, e fal mëkatin” (KNK 12.1.8.8). Falja e mëkateve “e bërë para shenjtërimit të elementeve të sakramentit [shërben] gjithashtu për të mundësuar shijimin e denjë të Darkës të Shenjtë” (KNK 8.2.14). Përmes faljes së mëkateve të shpallura dhe të pranuar me besim, besimtari fiton sigurinë se hiri dhe mëshira e Zotit do ta shoqërojnë atë në jetën e tij. Zoti shkon drejt mëkatarit, i afrohet atij dhe vazhdon t’ia falë vazhdimisht mëkatet.

Photo: Marcel Feide

Masthead

Autori: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zyrh/Zvicër

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Gjermani

Editori: Peter Johanning

Foto: NAC Western Pacific (1), NAC Zambia (2)

Emërimi i apostulit Lucas Carlson Supok (1977) dhe Patrick Elly Silabe (1985)

Emërimi i apostulit Curdwell Mukwati (1961) dhe Collins Chazilwa Luhanga (1980)

Ndryshime në rrethin e apostujve

Vetëm pak dalje në pension dhe emërite të reja në rrethin e apostujve – gjashtëmujori i dytë e vitit 2019 qe një gjashtëmujor i qetë në krahasim me vitet e tjera, ai u shqua përsa i përket vazhdimësisë së tij. Ndërkohë 349 Apostuj janë aktivë në të gjithë botën.

Përsa i përket shërbimit janë aktivë rreth 249.700 diakonë dhe vëllezër administrate me detyrë priftërore. Ata kujdesen së bashku me apostujt për motrat e vëllezërit e 58.500 bashkësive kudo në botë. Në Apostulat bëjnë pjesë dhe janë aktivë 325 Apostuj, prej të cilëve 8 ndihmës apostuj distriktesh, 15 apostuj distriktesh si dhe një apostul kryesor.

Emërimet dhe ngarkimet në detyrë

Të shtunën, më 6 Korrik 2019 u emërua në postin e apostulit kryeplaku i deriatëhershëm Mukoka Jean Kabala (1977). Apostuli kryesor Jean-Luc Schneider e kreu këtë veprim në shërbesën fetare në Inkisi (DR Kongo).

Apostuli i distriktit Kububa Soko (1969) ndoqi detyrën e Charles S. Ndandula. Në shërbesën fetare të së dielës, më 21 Korrik 2019, apostuli kryesor Schneider ngarkoi në detyrën e apostulit të distriktit ndihmës të deriatëhershëm

për Zambien, Malawin dhe Simbabwen. Ndihmës apostujt e distriktit Robert Nsamba dhe Arnold Mhango do të mbështesin punën e apostulit të distriktit.

Drejtuasi i lartë priftëror i kishës sonë emëroi dy apostuj për Papua-Neuguinea në shërbesën fetare të 22 Shtatorit 2019, në Christchurch (Zelanda e re): kryeplakun e deriatëhershëm Patrick Elly Silabe (1985) dhe Lucas Carlson Supok (1977). Ata zunë vendin e apostulit Zuhuke Hungito, i cili vdiq nga zemra në udhëtimin për tek motrat e vëllezërit e besimit në Tetor 2018.

Për Gjermaninë e Jugut drejtuesi ndërkombëtar i kishës sonë emëroi në detyrën e apostulit evangelistin e distriktit të deriatëhershëm Andreas Mathias Sargant (1968). Këtë veprim apostuli kryesor e kreu në shërbesën fetare të së dielës, më 8 Dhjetor 2019, në Fellbach (Gjermani). Apostuli Sargant zëvendësoi në detyrë Apostulin Wolfgang Zenker.

Dalja në pension e apostulit të distriktit Raúl Montes de Oca (Brazil)

Të Premten, më 13 Dhjetor 2019, morën detyrën e apostulit Collins Chazilwa Luhanga (1980) për Zambian dhe Curdwell Mukwati (1961) për Botswanën. Apostuli kryesor i emëroi ata në shërbesën fetare në Walvis Bay (Namibia).

Daljet në pension

Të shtunën, më 6 Korrik 2019 apostuli kryesor Schneider në shërbesën në Inkisi (DR Kongo) nxori në pension për arsye moshe apostulin Innocent Kabuela (1954). Ai shërbeu për 37 vite në DR Kongo Juglindore si vëlla administratë, njëmbëdhjetëvjet si apostul.

Apostuli i distriktit Charles S. Ndandula (1953) doli gjithashtu në pension. Apostuli kryesor mbajti në Lusaka (Zambia) të dielën, më 21 Korrik 2019, një shërbesë fetare dhe e liroi atë nga të gjitha shërbimet e deri të asaj kohe si apostul. 35 vjet me rradhë punoi si vëlla administratë Charles S. Ndandula, 14 vjet nga të cilat si apostul distrikti për Zambia, Malawin, Simbabwen.

Mbas 47 viteve pune, drejtuesi i kishës, e nxori në pension apostulin e distriktit për Brazilin dhe Bolivinë të dielën, më 4 Gusht 2019. Raúl Montes de Oca (1953) shërbeu për gati pesëdhjetë vjet në detyra të ndryshme, 16 prej të cilave si apostul. Në të njëjtën datë u bashkuan, u shkrinë së bashku të dy zonat e punës së Brazilit dhe Argentinës në një zone të re pune me një apostul distrikti për Amerikën e Jugut. Drejtimin e kësaj zone e mori në ngarkim apostuli i distriktit Enrique Eduardo Minio.

Në emër të apostulit kryesor, apostuli Kindangu Wingo nxori në pension apostulin Jean-Baptiste Mater (1959)

ditën e dielë, më 20 Tetor 2019, në Mushi (DR Kongo). Apostuli u shërbeu motrave dhe vëllezërve në rajonin e Bandundu për rreth 20 vjet.

Apostuli Volker Kühnle (1953) dhe Apostuli Wolfgang Zenker (1953) dolën në pension të dielën, më 8 Dhjetor 2019, në shërbesën fetare në Fellbach (Gjermani). Këta vëllezër administratë kanë shërbyer me dhjetra vjet në Gjermani dhe në vende të ndryshme të Afrikës.

I larguar nga kjo jetë

Të martën, më 1 Tetor 2019 ndërroi jetë Apostuli Capote Marcos Misselo (1970) si pasojë e një aksidenti të rëndë. Apostel Misselo la pas gruan e tij Teresa Verónica Lino dhe 7 fëmijë. Ai ishte vëllai i ndihmës apostulit të distriktit João Uanuque Misselo. Apostel Misselo ka shërbyer në poste e detyra të ndryshme, deri sa në Nëntor 2008 u emërua apostul për Angolën.

Zonat e punës së apostujve të distrikteve

Kisha Apostolike e Re është e ndarë kudo në botë nën 15 distrikte. Këto zona pune drejtohen prej apostujve të distrikteve. Përgjegjës janë apostujt e mëposhtëm:

- Michael David Deppner (1961) – DR Kongo Perëndimor
- Michael Ehrich (1959) – Gjermania e Jugut
- Joseph Opemba Ekhuya (1969) – Afrika Lindore
- Edy Isnugroho (1963) – Azia Juglindore
- Leonard Richard Kolb (1956) – USA
- Rüdiger Krause (1960) – Gjermania Veriore dhe Lindore
- John Leslie Kriel (1956) – Afrika e Jugut
- Enrique Eduardo Minio (1960) – Amerika e Jugut
- Wolfgang Nadolny (1956) – Berlin-Brandenburg
- Peter Schulte (1963) – Pacifiku Perëndimor
- Kububa Soko (1969) – Zambia, Malawi, Simbabwe
- Rainer Storck (1958) – Gjermania Perëndimore
- Tshitshi Tshisekedi (1972) – DR Kongo Jugperëndimor
- Mark Woll (1959) – Kanada
- Jürg Zbinden (1958) – Zvicër

Disa nga apostujt e distrikteve mbështeten prej disa apostujve të tyre ndihmës, të cilët zgjidhen si rregull në vendet ku janë aktivë:

- David Devaraj (1959) – Indi
- Frank Stephan Dzur (1959) – Kanada
- John William Fendt (1957) – USA
- Arnold Ndakondwa Mhango (1957) – Malawi
- João Uanuque Misselo (1965) – Angola
- Mandla Patrick Mkhwanazi (1963) – Afrika e Jugut
- Robert Nsamba (1962) – Zambia
- John Sobottka (1956) – Kanada

Pasqyra

02.04.2020	Biak (Papua)
05.04.2020	Manado (Indonezi)
10.04.2020	Wilisau (Zvicër)
12.04.2020	Schwäbisch Hall (Gjermani)
19.04.2020	Lüneburg (Gjermani)
26.04.2020	Bloemfontein (Afrika e Jugut)
02.05.2020	Pragë (Çeki)
03.05.2020	Linz (Austri)
10.05.2020	Kiew (Ukrainë)
24.05.2020	Osnabrück (Gjermani)
31.05.2020	Buenos Aires (Argjentinë)
13.06.2020	Lilongwe (Malawi)
14.06.2020	Harare (Simbabwe)
25.06.2020	Bonaire (Ishujt Antile)
28.06.2020	Paramaribo (Suriname)

New Apostolic Church
International

